

to af Kultusministeriet og et af Justitsministeriet udnævnt Medlem; jeg ved imidlertid ikke, hvorvidt det vil være muligt paa det Punkt at faa nogen Forandring gennemført; jeg vilde ønske det.

Lohmann: Som Medlem af Udvalget ønsker jeg at udtale min Tilslutning til de af den ærede fungerende Ordfører fremsatte Betragtninger og endvidere udtale min Glæde over, at det er lykkedes Udvalget under saa megen Samstemning at føre Lovforslaget frem her i Tinget til 2den Behandling. Det er jo nemlig aldrig ligegyldigt, med hvor stor eller hvor lille Samstemning et Lovforslag forlader Rigsdagen, og det er allermindst ligegyldigt ved et Lovforslag af en Natur som det, her foreligger. Vi maa jo huske paa, at dette Lovforslag vil sætte en stor Mængde Mænd og Kvinder i Arbejde trindt omkring i Landet, men det vil ikke blot sætte dem i Arbejde, det vil ogsaa paakalde deres Interesse, deres varme Interesse og deres Offervillighed til at arbejde i et humant Øjemed. Altsaa, jeg mener, at det har den største Betydning, og at vi derfor kunne hilse det med Glæde, at Lovforslaget er ført saa vidt frem, som Tilfældet er; under saa megen Samstemning i Udvalget.

Endskønt jeg er mig ganske bevidst, at jeg ser noget anderledes paa de herhen hørende Spørgsmaal end den ærede næstsidste Taler (Sabroe), som holdt saa stort et Foredrag for os, kan jeg dog være enig med den ærede Taler i at glæde mig ved, at det er lykkedes Udvalget at komme til en anden Affattelse af Lovforslagets § 3 i den Hovedændring, som findes under Punkt 1. Jeg kan glæde mig ved, at Herredsfogden ikke mere skal være født Formand for, og at Præsten ikke skal være født Medlem af Værgeraadet. Men paa den anden Side glæder jeg mig lige saa meget ved, at man ikke har fraveget de Grundtanker, som laa i det oprindelige Forslags § 3, de Grundtanker nemlig, at man paa et givet Punkt af Arbejdet ikke kan undvære juridisk Hjælp, altsaa Herredsfogdens Hjælp, og at det vil være i høj Grad ønskeligt, at baade Kirke og Skole arbejde med i de herhenhørende Forhold. Jeg vil sige, at jeg ikke mener, at det er lykkedes for Udvalget at komme til en *fuldkommen* Affattelse af Ændringen under Punkt 1, fuldkommen er den ikke, men det er efter mit Skøn en stor Forbedring, og det er jo ogsaa Hovedændringen blandt dem alle sammen. Navnlig synes jeg, at Bestem-

melsen under Punkt 2, hvorefter det er Skolekommissionen, der skal vælge et Medlem, ikke er saa koncis, som den burde være. Tanken i denne Bestemmelse er jo nemlig, saa vidt jeg har forstaaet det, denne, at man ønsker, at Præsten, for saa vidt han egner sig til det, skal være medvirkende i Værgeraadet, men det udtrykkes ikke saa godt ved, at det siges, at det er Skolekommissionen, der skal vælge dette Medlem. Den ærede sidste Taler udtalte, at Skolekommissionerne ude i Landet førte en virksom og virkelig og væsentlig Tilværelse. Jeg maa dertil sige: Ak, gid det var saa vel! De allerfleste Steder føre Skolekommissionerne en temmelig ubemærket Tilværelse. Jeg vilde have foretrukket, at der under Punkt 2 havde staaet, at det skulde være Menighedsraadet, der skulde vælge det paagældende Medlem, men da Menighedsraadene ikke ere en varig Institution, kan det for saa vidt ogsaa gaa an at bestemme, at det skal være Skolekommissionen, blot man fastholder det Synspunkt, at Lovforslagets Grundtanke var den, at det i disse Forhold vil være heldigt, om baade Kirken og Skolen kunne komme til at arbejde med i denne Sag.

Under Nr. 22 har et Par Medlemmer stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at Spørgsmaalet om at fratage Forældre deres Børn af Forældrene skal kunne indankes for Højesteret. Jeg tror ikke, dette Ændringsforslag er heldigt, og kan ikke tilraade, at det vedtages. For det første forekommer det mig meget uheldigt at underkende disse Institutioners Kompetence i samme Øjeblik, man indstifter dem. Jeg tror, at Værgeraadene og Overværgeraadet, som have med disse Sager at gøre til daglig Brug, have nok saa gode Betingelser for at kunne skønne over de herhenhørende Forhold som selve Landets Højesteret, og jeg kan næsten heller ikke tænke mig, at Højesteret vilde sætte Pris paa at faa med den Slags Sager at gøre. Jeg ved det jo ikke, jeg tænker mig næsten, at det vil føre til en Overbebyrdelse af Højesteret. Hovedsagen er dette, at vi ikke bør underkende Værgeraadenes og Overværgeraadets Kompetence til at afgøre de herhenhørende Spørgsmaal, thi det vil være, tror jeg nok, rent ødelæggende for dem.

Til Slutning skal jeg blot sige et Par Ord om et Andragende, der er indbragt her i Tinget fra en talrig Kreds af Mænd og Kvinder, som ere tilsynshavende efter Loven om Tilsyn med Plejebørn af 1. Marts 1895. Denne Kreds af Mænd og